

"Arbetet är människans ursprungliga kallelse"

Arbetet är människans ursprungliga kallelse, en Guds välsignelse, och de som anser att det är ett straff har en sorgligt felaktig uppfattning. Herren, den bäste far som finns, satte den ursprungliga människan i Edens lustgård 'ut operaretur' - för att bruka den. (Plogfåran, nr. 482)

27 juli

Alltsedan människan skapades har hon varit tvungen att arbeta. Det har jag inte hittat på: det räcker med att slå upp de första sidorna i den heliga Skrift för att läsa att Gud - innan synden gjorde sitt insteg i mänskligheten och till följd av denna överträdelse även döden, mödorna och allt elände - formade Adam av lera och skapade vår vackra värld för honom och hans efterlevande, *ut operaretur et custodiret illum*, till att bruka och bevara den.

Vi måste därför vara övertygade om att arbetet är en fantastisk verklighet som ålagts oss likt en oeftergivlig lag som alla, på ett eller annat sätt, är underkastade, även om vissa försöker undandra sig den. Lär er noga att denna skyldighet inte har uppstått som en följd av ursynen och heller inte är ett modernt påfund. Det rör sig om ett nödvändigt medel som Gud anförtror åt oss här på jorden, tillsammans

med våra livsdagar och en delaktighet i hans skapande kraft, så att vi kan förtjäna vårt levebröd och samtidigt skörda *grödan till evigt liv: människan föds till att arbeta, som fåglar måste flyga mot höjden.*

Ni kanske säger att det har gått många århundraden sedan dess och att det är mycket få som tänker så här och att majoriteten, i bästa fall, styrs av helt andra motiv. Vissa arbetar för pengarnas skull, andra för att försörja sina familjer, åter andra för att uppnå en viss ställning i samhället, för att utveckla sina talanger, för att tillfredsställa sina oordnade lidelser eller för att bidra till samhällets framsteg. Och i allmänhet ser de på sina arbeten som en ofrånkomlig nödvändighet.

När vi ställs inför ett så inskränkt, egoistiskt och simpelt synsätt, måste du och jag komma ihåg och påminna våra medmänniskor om att vi är

Guds barn och har fått samma inbjudan av vår Fader som de båda bröderna i liknelsen i Evangeliet: *min son, gå ut och arbeta i vingården*. Jag försäkrar er att vi - om vi dagligen anstränger oss att se våra egna åligganden ur det perspektivet, att se dem som en uppmaning från Gud - kommer att lära oss att avsluta våra uppgifter med så stor mänsklig och övernaturlig perfektion som vi förmår. Ibland kanske vi gör uppror - som den äldste sonen som svarade: *Nej, det vill jag inte* - men när vi väl har ångrat oss kommer vi att kunna reagera och ägna oss med ännu större kraft åt att uppfylla våra plikter. (Guds vänner, nr. 57)
